

[Gert Petersen.]

holdning er egentlig ikke særlig værdig, og den bør tages op til revision meget hurtigt. Vi håber, det vil ske, bl. a. i betragtning af den interesse, den nye statsminister altid har vist denne sag.

Stik imod mine vaner skal jeg ikke her sige mere om udenrigspolitik, men vende tilbage til den hjemlige politik.

Som det vel er fremgået, forholder SF sig til åbningstalen og det medfølgende lovka- talog, som man må forholde sig til ethvert righoldigt spisekort. Der er retter, vi kan lide, og andre, der byder os imod. Det er ikke mærkeligt, det er jo ikke vores åbnings- tale, og baggrunden for den, Danmarks medlemskab af Fællesskaberne, er anderle- des, end vi havde håbet. Så har vi oven i købet fået en ny statsminister, siden åb- ningstalen blev holdt. Udviklingen er gået meget hurtigt på det sidste.

Men af den grund har SF dog ikke ændret opfattelse med hensyn til regeringsdannel- sen. Landet skal regeres og have en statsmi- nister. Stillet over for valget mellem en fra socialdemokratiet eller en fra RKV, pegede SF sidste år på en socialdemokrat, og det gør vi stadig. 3½ års erfaring med en borger- lig statsminister har bekræftet vores værste anelser, og denne erfaring var og er et lod i vægtskålen. I den omstændighed, at vi har peget på en socialdemokrat som statsminister, ligger derfor, at SF vedkender sig medansvaret for, at Danmark har en so- cialdemokratisk og ikke en borgerlig rege- ring. Vi vedkender os et medansvar for de love, SF har stemt for, siden denne regering kom til roret. Men SF har intet medansvar i øvrigt for regeringens almene politik, som udformes af regeringen alene. Konklusionen er, at socialistisk folkeparti har stået og står frit, ligesom regeringen naturligvis står frit med hensyn til, hvor den vil søge sin støtte — og jeg går ud fra, i al den frihedstale, at også de borgerlige partier står frit. Hvor frit de så står i forhold til hinanden, må de selv finde ud af.

Det er en ganske naturlig ramme for et parlamentarisk arbejde i en situation med en mindretalsregering, men rammen har lige så naturligt et politisk indhold. Det vigtig- ste i dette politiske indhold er, at rege- ringens skæbne naturligvis helt og fuldt afhæn- ger af den selv, og det kan ikke nægtes, at

ved at være pådriver for Danmarks tilslut- ning til Fællesskaberne har den gjort livet sværere for sig selv. Den indgik et makker- skab med de borgerlige partier, vel i den tro, at det kun gjaldt det ja, som man stræbte efter. Men så enkelt er det ikke, for nu mel- der konsekvenserne sig. De borgerlige par- tier hævder, at bestemte skridt nu med nødvendighed må følge efter tilslutningen. Fra visse sider i regeringen synes jeg også der lyder røster, der ligesom giver de borger- lige ret, og visse passager i åbningstalen kan udlægges i denne retning. Men fra anden side i regeringen og regeringspartiet hører jeg andre toner. Jeg har også hørt en anden udlægning af passagerne i åbningstalen, og det er da også helt umuligt for mig at fore- stille mig den nye statsminister fortælle fol- ket, at det er arbejdernes høje lønninger, der er ondets rod herhjemme.

Hvad vej går regeringen? Hvilken side vælger den? Jeg venter ikke et stort princi- pielt svar her og nu, men er langt mere inter- esseret i det svar, der kommer til udtryk i konkret lovgivning, i konkret politik. Men så meget vil jeg da gerne sige til slut om so- cialistisk folkepartis principielle holdning: hvis regeringen trods sin EF-orientering vil føre en politik til gavn for den brede befolk- ning og i overensstemmelse med de hoved- synspunkter, som er kommet frem i social- demokratiets 4 års program, så er sociali- stisk folkeparti rede til samarbejde. Det må betyde, at regeringen griber ind mod inflati- onsgevinster, at den, når den taler om ned- dæmpning af forbruget, holder sig fra ind- greb mod den brede befolknings forbrug, men dæmper det forbrug, som skyldes de store gevinster, der nu ophobes under dan- sen om guldkalven, at den interesserer sig alvorligt for en samfundsmæssig styring af kredit- og kapitalmarkedet og for alvor sæt- ter ind mod den ulige formuefordeling, og at den holder sine løfter og virkelig modsætter sig, om nødvendigt med veto, integrations- planerne inden for Fællesskaberne. Hvis man vil føre en sådan politik, kan man regne med en positiv og smidig indsats fra SF's side for at finde frem til fællesnævner for en sådan lovgivning.

Men det kan jo være, at regeringen vil føre en konservativ politik, at den for, som man siger, at udnytte chancerne ved EF- medlemskabet vil føre, hvad de gammeldags